

страданието! Страданието не е нищо друго, освенъ езикъ на Бога. То е великата майка. Който иска Богъ да му проговори, той трѣбва да е готовъ да понесе най-голѣмитѣ страдания въ свѣта, да бжде изоставенъ отъ всички хора. И ако при това положение всичко около него и въ него затихне, тогава той ще чуе Божия гласъ, тогава ще се свърже съ реалността въ живота. Докато човѣкъ е здравъ, докато е богатъ, докато има приятели, Богъ нѣма да му проговори. Всички могатъ да му говорятъ, но не и Богъ. Който е страдалъ, той е придобилъ по-голѣма мекота, по-голѣма нѣжностъ, повече знания и опитностъ отъ онзи, който не е страдалъ. Въпрѣки това всички хора искатъ да прекаратъ живота си безъ страдания. Като се заговори за страданието, вие казвате: Далечъ да е отъ мене страданието. Като се заговори нѣщо за радостта, веднага се усмихвате. Обаче, радостта и скръбта вървятъ винаги една следъ друга. Ако повикате скръбта, веднага следъ нея ще дойде радостта. Когато скръбта се разговаря дълго време съ нѣкой човѣкъ, тя му казва: Досега азъ орахъ и копахъ. Това зная да правя. Следъ като разоряхъ нивата, ще повикамъ моята сестра — радостта, да я посѣе. Тя знае добре да сѣе. Ако нѣкой човѣкъ повика радостта, преди още нивата да е прокопана и разорана, тя ще му каже: Азъ имамъ една сесрта, която знае да оре и копае. Тя